

Karel Funk

CO NÁM DÁVÁ A CO OD NÁS ŽÁDÁ VODNÁŘSKÝ VĚK?

Je dnes v módě psát o tom, kterak jsme právě vstoupili či co nevidět vstoupíme do nového věku Vodnáře a co vše to už už přinese. Působí to dojmem, jakoby již byl na spadnutí jakýsi boží zásah do lidstva, který je jako deus ex machina vbrzku nasměruje přímo do duchovna, ukončí všechno zlo a navrátí nás k Bohu. Ale jak? Co je ono mlhavé zaklínadlo "Vodnářský věk"? Čarovný proutek?

O vstupu do Vodnáře panují neshody. Různé "zaručené" začátky se pohybují od roku 1860 až do roku 3573. Dr. O. Janeček o tom v knize Josef Prouza píše: "Historicky vznikly tyto zkreslené představy tím, že většina astrologů přestala vnímat rozdíl mezi astronomickým začátkem vstupu jarního bodu Slunce do určitého znamení, a mezi kulturním obdobím, které - teprve po určité době - nastupuje v lidských dějinách. Lidé totiž nejsou duchovními automaty, které ihned přejímají impulsy hvězdných světů do pozemské kultury. Nejrozšířenějším dnešním názorem je, že vstup do věku Vodnáře je koncem 90. let 20. století... Přesné datum vstupu jarního bodu do znamení Vodnáře je však 2375 let po Kristu. Existuje zpoždění mezi vstupem jarního bodu do určitého znamení (astronomickým věkem) a kulturní epochou, která pak následuje v dějinách lidstva. Chod jarního bodu znameními zvířetníku je spojen s proměnou vědomí. Tato proměna do nového stavu vědomí nenastává však náhle se vstupem jarního bodu do nového znamení, nýbrž pozvolna. Nejprve totiž na podvědomých cestách a teprve později vstupuje do vědomí a působí v novém kulturním impulsu. Rozdíl mezi astronomickým vstupem do nového znamení a promítnutím jeho vlivu do nové kulturní epochy činí 1199 let... Přesto stojíme na prahu nového věku, ale je to věk, v němž musíme teprve najít nové spojení s duchovními světy, neboť toto spojení bylo ztraceno." Vliv věku Vodnáře by se tedy do lidských duchovně-kulturních dějů plně promítl někdy v polovině 4. tisíciletí.

Protože se však vlivy působení jednotlivých znamení prolínají a můžeme se tedy snažit nechat prostupovat silami kteréhokoliv znamení i mimo "věk" jeho hlavního působení, mohou být následující řádky určeny i těm, kteří považují vodnářský věk již za započatý a snaží se radostně a nadějně napojit na jeho síly. Budeme-li chtít naplnit to, co přinášejí duchovní proudy Vodnáře, musíme se k tomu nejprve připravovat postupnou, dlouhou, trpělivou a odvážnou proměnou svých negací a nevědomostí.

Působení Vodnáře spočívá v uvědomění si svých vin a hříchů a v jejich omytí svatou očistnou vodou a proměně v blaženost nevinnosti. Vodnář je charakterizován silou tzv. budhi, které se v člověku tvoří proměnou - zčistěním éterného těla (tj. těla životního, které je i nositelem povahy), v jiskření životního ducha, pulzujícího láskou, vcítěním, porozuměním, vnitřní svobodou, svěžestí čistoty, vzmachem do vyšších úrovní. Budhi je tedy proměněné éterné tělo v novou kvalitu lásky, práce pro druhé, smyslu pro oběť. **Proto má být ve věku Vodnáře rozvinut dnes jen latentní slovanský všebratrský impuls.**

Slovanské předurčení pro šestou poatlantskou kulturu k budoucímu vědomému přijetí duchovního Já do duše a k počátkům tvoření článku budhi se má jednoduše rozvinout právě působením Vodnáře. Ten dává i smysl pro oběť ve prospěch druhých. Z historie se zdá, že mučednictví je již ve výbavě slovanských duchovních "genů". Bohužel nejen ono skutečné, dobrovolné mučednictví, ke kterému dospěla v našich dějinách řada skvělých jedinců z lásky k pravdě, ale i ono dekadentní falešné mučednictví, kdy se někteří bez přičinění, obhájení, odvahy a cti poddávají sebelítostivé mučednické póze. Často je to pro věc, která si prosazení ani nezaslouží, avšak tuto pózu vystavují okázale a trpitelsky na odív. Určitá mírnější, "rozředěná" podoba tohoto falešného mučednictví se projevuje i ve vztahu k věcem veřejným, kdy se často jen žehrá "za bukem" namísto odpovědného a občansky zralého přiložení ruky k

dílu. Vztekáváme se právem na naše tuneláře a na zloděje tam nahoře, ale sami ve svých nižších poměrech často rozkrádáme, co se dá. Vztekáme se, že všemu vládnou jen peníze, ale jak rádi bychom sami vládli jejich pomocí, jen je mít. Morálky v politice a veřejném životě se často dožadujeme jen v křesle u televize nebo v hospodě u piva, neochotní většinou kandidovat ani do místních orgánů. To tak, mít odpovědnost a nést riziko kritiky.

Mysteria Popeleční středy spadávají do času vlády Vodnáře nebo Ryb. Odmyslíme-li si dnešní profánní používání slov "sypat si popel na hlavu" spíše v ironii či nadsázce, má doba kolem Popeleční středy hluboký význam uznání a litování vin jako součásti pravého sebepoznání (a tak tomu bylo i v předkřesťanských dobách, např. u lidu Popelnicových polí). Na hlavy, skloněné v pokoře, ověnčené trnovou korunou výčitek svědomí (ty však nemají podlamovat naši sebedůvěru i důvěru v boží pomoc) vylévají vodnářské mocnosti obrodné proudy blaženosti a věčné mladosti duše i ducha. Vodnář křtí svou nebeskou svatou vodou očistěné duše, dává bezměrné nadšení pro Dobro, Pravdu a Lásku a tedy i schopnost měnit bolest v lásku a mučednictví v blaho harmonie s nadsmyslnem.

Vodnářské vzkříšení následuje po ukřižování nižšího. Z Vodnáře plynou jako obrozující rosa k Zemi proudy, povstale jako plody obětí mučedníků. Lidstvo budoucnosti bude moci snáze navázat svaté svazky s říší blažených budhických duchů ve Vodnáři, obsahující úrodu sémě přeměněných mučednických bolestí. Někdejší kříž mučednictví se pak v neosobní lásce změní ve vzkříšení, v plnost dokonalosti, v harmonii lásky, moudrosti a vůle. Smrtelná část éterného těla, obsahující dosud i bolest, se postupně promění v blaho nesmrtelného budhi - šestého článku člověka.

Základní síla vodnářské oběti byla Zemi dána před dvěma tisíciletími, kdy krev nejvyššího Pravzoru mučedníků, Ježíše Krista, se při ukřižování mysteriálně proměnila ve svatý Grál. Tím je mystický obsah - duchovní esence Kristovy prolité krve dané lidstvu jako pomocná síla k propracování duchovní láskou. Zatímco kanula fyzická krev z kříže na Zem, mohutné démantové sršení Kristovy aury, naplněné nejvyšší láskou Boha v lidském těle, obklopilo a prožehlo celou Zemi i s jejími dušemi dosud nikdy na Zemi nepoznaným Světlem čistého a svěžího vědomí Já Jsem. Od oné doby má každý možnost se s tímto spásným Já spojit a nechat je v sobě rozzářit, uvolní-li mu v nitru patřičný prostor. Proto i některé esoterní prameny nazývají Krista Vodnářem. R. Steiner popisuje, jak by se jasnozřivému pozorovateli jevila aura Země ve chvíli golgotského mysteria proměnění: mezi planetami stále se temnicí aura Země rázem zasvítla, zažehnuta novým spásným Světlem. Jakoby se zrodila zcela nová, svěží planeta, nesrovnatelná s žádnou jinou.

Posvěcení vodnářskou "vodou" má význam i pro "vodu" našeho těla: tou je krevní a mízní systém. Lymfatické tekutiny našeho těla jsou spjaty i se sexuálním prožíváním. To je třeba zčistit a pozvednout na úroveň, ze které kdysi sestoupilo a nechalo se obalit iluzemi luciferského působení jako když křišťálová hladina jezírka zaniká pod odrazem bengálů vypouštěných rachejtlí. Krev je spjata s nižší astralitou (tj. náplní citového prožívání - čistou nebo temnou), která má být působením vyššího Já rozpouštěna a tím i krev očistěna.

Vodnář ovládá v lidském těle holeně a kotníky. Ty jsou místem, kudy prošel hřeb Ukřižovaného. Je to poukaz na nutnost dospět ke stavu, kdy je člověk připraven, jako Vodnář, vylít svou "vodu" (krev) z lásky k bližnímu, položit nadšeně třeba i pozemský život pro pravdu a povznesení lidstva. (Podobně i místa na rukou, kterými prošly další hřeby, mají svůj mystický význam.) Kromě sedmi známých center v ose těla existuje i organizace center kolenních (ovládaná Kozorohem) a holenních a kotníkových (ovládaná Vodnářem). Ty jsou však v současném lidstvu ještě nevyvinuté a čekají na další vývojové etapy lidstva.

Ženský princip má blíže k přijímání duchovních vlivů Vodnáře a proto bude mít důležitou úlohu i ve slovanském světě - v éře Vodnáře. Ženství má blíže k srdci, tedy ke složce, která je u Slovanů více vyvinutá a souvisí právě s vodnářským vlivem na lidstvo,

kterému napomáhá při rozvíjení článku budhi, jež je mateřské povahy. Již na úsvitu slovanských dějin prokazovaly tyto kmeny mimořádnou úctu kněžkám a vědmám.

2x???Poslání muže - zemského průkopníka a objevitele - bude splněno a nic převratně nového již mužství lidstvu neotevře. Splnilo úkol zabydlení lidstva na zemské úrovni, ovládnutí hmoty a rozvoj rozumových schopností. K rozšíření a naplnění nového duchovního života musí v budoucnu nastoupit ženská obětavost a jemné porozumění Světlu. Žena má vyšší duchovní schopnosti být nositelkou budhi. Po věky se vskrytu ženství rodilo budhi mateřstvím, které v obětech krve dávalo život dítěti. Mučednictví miliard bolestných porodů bylo následováno skoro stejným počtem prožitků mateřské slasti a blaženosti. Kolik pokorně a v tichosti nesených problémů přinášelo ženám jejich pravidelné bolavé zbavování se přetlaku krve v těle. Věkovitou obětí krve se "substance" ženství projemnila a více přiblížila k Duchu. Pro budhický vývoj bude tedy opět základním vzorem svatá Panna Bohorodička i Královna nebes, a to v hlubším významu než dosud (je lépe si zde odmyslet katolické zabarvení těchto pojmů). Povede lidstvo po dlouhé věky.

2x???Neznámý zasvěcenec v knize Dokonalá cesta píše: "A nyní zjevím ti tajemství a něco nového, co je částí záhady čtvrtého dne stvoření. Slovo, které přijde, aby spasilo svět, bude ženou promluveno. Žena přijme a vysloví radostné poselství svobody. Neboť panství Adama nadešla poslední hodina a Bůh korunovati bude celé dílo stvoření Evy. Dosud byl muž pán a Země pod jeho vládou. Avšak až žena stvořena bude, dá jí Bůh království a ona bude první v moci a nejvyšší důstojnosti... Potom nebudou ženy více naříkati na jejich pohlaví. Silní svrženi budou se svých stolců a ony mírné myslí povýšeny na jejich místa."

Prosvětlování zemské atmosféry

Umírá-li člověk pro své přesvědčení o pravdě, kterou je plně proniknut, přenechává zemi sílu své krve. Krev je podle naší individuální kvality nositelkou buď nižších astrálních pudů a vášní, nebo čistoty a záře duchovního Já. Proto se s čistou krví pojí vysoká moc, produhovňující a posvěčující vše, kde byla prolita či obětována (nemusí jít vždy jen o prolití fyzické krve, ale i o jiné formy dobrovolného, tedy ne karmického mučednictví, jako je upálení, umučení, smrtelné zranění a jiné). Byla-li tedy oběť přinesena z hlubokého a nadšeného přesvědčení, které měl spravedlivý a moudrý člověk pro Pravdu, Právo a Spravedlnost nebo z víry v Boha, pak vysoké duchovní síly, které tímto člověkem procházely, byly jeho smrtí uvolněny ve prospěch celku (kmene, národa, lidstva, Země). Z krve mučedníků se uvolňuje a šíří síla obrození, zčistění mentální atmosféry a jejího prosycení nábojem obětovaného. Na tyto síly se mohou v budoucích dobách vnímaví jedinci napojit a snáze tak jít ve šlépějích obětovatele, jehož ideje zachytili. Niterný plamen jeho božského zápalu pro Pravdu, který jej naplňoval a rozohňoval, je pro lidstvo esoterním Světlem i opěrnou Silou a pro svého nositele základem těla Blaha, těla budhického. Je to následování příkladu největšího mučedníka, Ježíše Krista, v myšlení na druhé a ne na sebe. Podle duchovní úrovně obětovatele přetváří po jeho smrti vlna ohně nového života celé generace i Zemi samotnou a upravuje poměry vyzářením světelného Plamene do mentální atmosféry Země. I příslušníci dalších generací mohou být více či méně, podle svého stupně a povahy, bezděčně inspirováni či prosvětlováni silami mučedníka. Následníci pak mohou vytrvat v pokračování této činnosti, v onom proudu vývoje tím, že obětují svou práci, lásku, že v zájmu práce na ideálu společného úkolu se zřeknou svých osobních přání a závislostí, které bývají přítěží. I to je forma oběti poté, co se "naplnil počet usmrcených u oltáře Páně."

Významní mučedníci jako svatý Václav, Jan Hus a jiní dali již ve středověku základ k alespoň částečné alchymické očištění "národní krve". Zatímco na zemské úrovni stravovaly plameny tělo Husa, sršel do duchovních světů i do slovanské duše oheň pravé lásky ke Kristu a odvaha ke svobodě vyznání. Snad jen největší jasnovidci vědí, kolik staletí z něho bylo nebo ještě bude čerpáno. Nebyla tedy marná ani Husova oběť pro svobodu svědomí a svobodu

náboženskou, které se nám později dostalo, ale třeba ani oběť Milady Horákové, Heliodora Píky, Jana Palacha, Jana Zajíce, Jana Patočky (umučen StB při výsleších) a mnoha dalších pro svobodu slova, svědomí, pro právo na pravdu, pro vyburcování národa (i když své životy položili každý za jiných okolností).

Dnes již nemusíme obětovat životy, jako tomu bylo v minulosti. Mučednictví dnešní doby i doby Vodnáře by mělo spočívat zejména v tom, že při plně rozvinutém vědomém Já se lidé budou denně očišťovat od svých nižších obsahů a substancí, od své pýchy, pohodlnosti, urážlivosti, sobectví, ješitnosti, necitlivosti, závislosti na libostech či davových názorech apod. I pokorným a laskavým přetavováním bolesti z protivenství okolí a posléze smutkem (pozor – nikoliv nadřazeným mravokárstvím) nad neláskou, zlem, vášněmi lidstva se bude v době Vodnáře více realizovat tato forma mučednictví. Bude to vystupňovaná bolest osamění se svými ideály, kterou vyjádřil Ježíš slovy: "Není uší k slyšení, není očí k vidění...". Z projití těmito slzami nad bídou lidských duší se rodí láska k lidstvu i vůle ji moudře realizovat. Čím pokročilejší člověk nebo čím vyšší zasvěcenec toto prožívá, tím více rozšíří v mentální atmosféře, na kterou jsme všichni napojeni, zošklivění si zla a napomůže postupné snaze většího počtu duší po nápravě.

Žádný pravý bol nad pádem duší není ztracenou duchovní silou, ale napomáhá zdvihat lidstvo z propasti. Čím hlubší je niterná láska k lidstvu a touha mu pomoci, tím větší část světového zla je rozpuštěna. I obětování osobního pohodlí, klidu či bezpečí v zájmu čistých ideálů má hluboký duchovní význam pro národ. Viz například činnost T. G. Masaryka za 1. světové války, nebo Václava Havla v době totality. Oba nevěděli, že se dožijí svobody, natož pak že budou prezidenty. Oba stáli zprvu na zdánlivě ztracených pozicích, vedeni jen ideály. Oba zdělili národ bez občanské zralosti, krčící se před mocnými a závidící jim, odvyklý vzít svou správu do svých rukou. Oba by si byli mohli užívat pohodlného života v plném zaopatření. Například hluboký étos V. Havla v době totality by měli plněji prožít ti, kteří se s oblibou věnují národnímu sportu posledních let - udatným rozborům chyb Václava Havla z nejrůznějších pohledů a stanovisek (sami si tím připadají jaksi větší, chytřejší, hrdinnější), zatímco v době komunismu pracoval a riskoval V. Havel a jiní i za nás, spořádané občany, chodící k volbám, křivícím si charaktery apod. Václav Havel udělal místo nás a za nás mnohé a vyčítají mu, že za nás neudělal všechno. Podepsali třeba v době totality aspoň jedinou petici, například za Havlovo propuštění? Jeho někdejší morální statečnost v době naší všeobecné přizpůsobivosti dráždí dosud mnohé. Úporným hledáním jeho chyb si kompenzují své nepřiznané mindráky. Bývá pohodlnější mnohá selhání národa připisovat adresně exprezidentovi. Podle Marka Pogačnika i těžké onemocnění vnitřností Václava Havla po několikaleté přítomnosti na Hradě, které ho málem stálo život, bylo esoterně zapříčiněno odrazem zmrtnění a infikování „útrobu“ Hradu komunistickou duchovní devastací, která silně poničila vysoké duchovní síly, pojící se odedávna k tomuto posvátnému místu národa. Silně negace, ulpělé uvnitř posvátného místa se tak odrazily v útrobach nového hlavního představitele Hradu. Havlova niterná bolest ze zpusťování dědictví národa i Hradu jako duchovního a politického centra národa, byla skrytou příčinou poškození prezidentových vnitřních fyzických struktur (samozřejmě že zde působily i jiné příčiny od černé magie ze zahraničí až patrně po kouření). Tato Havlova těžká krize byla v této souvislosti oním typickým mučednickým křížem, ke kterému se významná osobnost rozhodne již před zrozením a kterým pak musí projít, aniž by samozřejmě o této skryté příčině cokoliv věděla. Obětovatelé a zasvěcenci nejrůznějších oborů a zaměření nebudou již křížováni či upalováni, ale dokáží zlo na ně vrhané pochopit niterným ohněm své lásky a neosobního logického vhledu a v něm je, po prokonaných potížích a bolestech, spálit. Čím více sil je nutných k překonání zla, tím větší moc dobra bude zářit z takto dosažené proměny. Na památníku padlých ze světových válek v Boskovicích je výstižný nápis: "My dali krev a život, vy dejte práci a sílu."

Nezoufejme si v tlaku světového zla posledních desetiletí, ale hledme na ně s pochopením jako na stavební kameny budoucího chrámu. Před zlem nelze zavírat oči, relativizovat či bagatelizovat ho nebo si ho přikrášlovat falešně pojatou "tolerancí", ale je nutné správně neosobně ho rozeznat, pojmenovat, plně si ho v sobě, třeba až do dna, ale bez ukřivdění protrpět a pak s vyšší pomocí sbírat síly k jeho rozpouštění, osvobození. Dobro, které bude takto vydobyto z přeměněného zla, bude zvláštního mystického rázu a bude působit jako vyšší druh svatosti, dosažené s boží pomocí. Schopnost budhi, která se takto pod vlivem Vodnáře vytváří, nahradí dnešní, většinou zaostalý, nespolehlivý a klamavý jasnovid rozmachem všech přirozeně jasnovidných sil až k jejich dokonalosti, k pravému poznání boží tváře. Nepůjde to žádnými zveřejňovanými praktikami, ale jen cestou lásky a vcítění do druhých, až nezištná vystupňovaná láska přejde v jasnozření. Zlo, které námi prošlo a bylo přetaveno beze zloby, uraženosti či nenávisti, pouze pochopením, odpuštěním a láskou, je oním pravým stimulátorem, hybatelem obrody lidstva.

Holandský spirituální badatel profesor Bernard Lievegoed řekl: "Ve fyzickém světě usilujeme, abychom vše dělali co možná racionálně a efektivně. Snažíme se vynaložit co nejméně energie, abychom dosáhli co nejvíce. V duchovním úsilí je tomu naopak. Vše, co děláme s větší energií, nadšením a oddaností, než je pro výsledek třeba, vytváří substanci pro duchovní svět, z níž budou stavěny světy, tj. příští vývojová stadia Země."

Nečekají nás tedy převratné duchovní změny bez vlastního přičinění, nebo zásahy, které by vedly lidstvo bez jeho tříbení a očisty přímo do síní zasvěcení nebo rovnou do Království nebeského. Avšak: je to cíl sice dlouhodobý a obtížný, přesto reálný a jedině možný. Kdy? Jak? To je otázka k řešení a výzva pro nás nynější.